

1 Een persoonlijk groeigetuigenis

Elk jaar probeert de redactieraad het getuigenis te brengen van een of andere belangrijke en inspirerende figuur. De laatste drie jaren kwamen respectievelijk Madeleine Delbr el, Dennis Lenders en Marc Desmet aan de beurt. Vandaag is het Fino Tratsaert uit Roeselare, een pas gepensioneerd vrouw die jarenlang zich heeft ingezet voor ‘Welzijnsschakels’ en die door haar hele levensinzet, gesteund door haar echtgenoot Luc Wouters een ‘schakel in welzijn’ is geworden.

Na haar jeugd waarin zij in de VKSJ actief was trok ze naar Leuven om pedagogie te studeren. Ook daar heel veel sociale inzet en consequente levenskeuzes. Ze leerde er ook haar latere echtgenoot kennen.

Fino werd provinciaal vrijgestelde voor VKSJ. Daar en ook in het drie jaar lang gemeenschappelijk wonen met Jan Vanden Berghe vond zij de verbinding tussen de christelijke waarden uit haar opvoeding met de maatschappij- en kerkkritische kijk in de nasleep van mei ’68. De Basisgroepen werden een volgende uitdaging. Die groep betekende heel veel voor het jonge gezin in weekends, kerst- en paasvieringen. Ook voor hun vier kinderen, al is de christelijke invalshoek er voor hen niet bij.

Na tien jaar thuis (met vrijwillige inzet) stapt Fino binnen in een nieuwe uitdaging: het ondersteunen van welzijnsschakels in West-Vlaanderen. Het kennismaken met armoede was een leerproces. Fino leerde de armoede die er bij ons ook is, te zien en te begrijpen. Cecile die de *Daklozenkrant* verkocht was daarbij een ‘oogopener’ en meteen de start van de kersverse werking in Roeselare met *’t Hope*. Het nam heel wat tijd om de complexiteit van de armoede in te zien. Vanuit gesprekken groeide gaandeweg de werking van Welzijnsschakels die heel wat facetten omvat. Binnen een leerproces heeft zij, terugblikkend op wat er was, bemerkt hoe het binnenkomen in de leefwereld van armen vraagt om veel vooroordelen opzij te zetten en respect op te brengen voor hun ‘anders in het leven staan’. Ook frustratie en onmacht omdat mensen nog niet de nodige stappen kunnen zetten of omdat structuren het hen moeilijk maken, hoort er bij. Nu zij met pensioen is laat haar hele leven van contacten met armen en kwetsbaren onder ons, haar niet meer los. Fino blijft gemotiveerd om vrijwillig héél wat engagementen op zich te nemen. Een sterke vorm van mildheid in veel dagelijkse levenssituaties is een spontane leidraad geworden in haar bestaan. Externe inzet en je persoonlijke levenshouding staan voortdurend in wisselwerking met elkaar...

2 Methodische aanwijzingen

Hopelijk kunnen we weer met de groep samenkomen en kunnen de vragen ter overweging een persoonlijk gekleurde uitwisseling tot stand brengen. Bij vraag vier ‘Wat helpt je vol te houden in je inzet voor dierbare levensprojecten’ kan je zeker ook ingaan op een eventuele religieus-christelijke motivatie.

Het is goed dat we dit keer weer een ‘inspirerend’ iemand aan het woord horen die niet te ver afstaat van het gewoon leven van ieder van ons. Dat werkt herkenning en bemoediging in de hand! Ik wens je een fijne bijeenkomst (en mocht die nog niet kunnen doorgaan, aarzel dan niet om via de overwegingsvragen te peilen naar wat jou zelf bezielt en waar je de kracht ervoor vindt...

Toch nog even waarschuwen: in deze beurt gaat het *niet* over wat wij vinden van Welzijnsschakels en van de inzet tegenover armen en kwetsbaren in onze samenleving. Dit komt in het getuigenis van Fino zeker aan bod, aangezien haar levensontwikkeling vanuit dat perspectief zo sterk getekend is. Het komt er in het gesprek op aan - en de vragen gaan allemaal in die richting - om na te gaan hoe levensgroei, inzet, motivaties, externe gebeurtenissen, enz... je eigen leven bepalen, beïnvloeden en er richting aan geven. En ook over wat je staande houdt daarbij, ook als niet alles koek en ei is of dat je vaststelt: ‘Van ’t leven dat wij droomden is ’t leven de weerglans niet.’ De gespreksleid/ster dient dit perspectief goed in het oog te houden.

Onder nr. 3 geef ik een totaal ander getuigenis waarin heel wat terug te vinden is van gebeurtenissen die je leven grondig veranderen, op wie je kan rekenen, wat je motivatie is, wat je hoop en je vertrouwen uitmaakt in het leven, enz...

3 Stig Broeckx: “Ik zou nooit meer kunnen fietsen. En kijk mij nu”

In De Bond, Goedgezind, januari 2021, p. 25-26- gedeeltelijk

De **volledige** tekst van dit getuigenis vind je onder **bijlage 2** (webstek Adem_tocht)

“Ik zou nooit meer kunnen fietsen. En kijk mij nu”

Wie nog nooit van wielrenner Stig Broeckx had gehoord, leerde hem na zijn val vier jaar geleden wel kennen. De jongen die volgens dokters nooit meer zou kunnen stappen, stond na zijn doodsmak opnieuw recht en kroop na een zware revalidatie opnieuw op de fiets. Want die fiets, die kan hij niet missen. “Ik kom van ver, maar heb me altijd opgetrokken aan de sport. Bewegen is mijn vrijheid.”
DOOR MAUD VANMEERHAEGHE

Het is 2016 wanneer beloftevolle wielrenner Stig Broeckx - dan 26 jaar - zwaar ten val komt tijdens de Baloise Belgium Tour. De val betekent het abrupte einde van een wielercarrière die net is gestart. Zijn hoofdletsel is zo ernstig dat Stig zes maanden in coma ligt, maar opgeven staat niet in zijn woordenboek: terwijl dokters vrezen dat hij nooit nog een normaal leven zal leiden, leert Stig opnieuw stappen, praten én fietsen. Op de vraag hoe het vandaag met hem gaat, antwoordt hij met zijn bekende brede glimlach. “Het gaat eigenlijk prima. Ik merk nog elke dag vooruitgang en dat doet me plezier. Zo blijf ik gemotiveerd om het telkens nog beter te doen.”

Actief manneke

“Ik ga nog twee keer per week naar het revalidatiecentrum, maar ook thuis blijf ik in beweging. Ik ben altijd actief geweest - daar heeft mijn ongeval niks aan veranderd.

Als klein manneke rende ik hele dagen rond op het melkveebedrijf van mijn ouders. Toen ik tien was, gooide ik me op het BMX' en. Ik koesterde dan al de droom om ooit profrenner te worden. Hoewel ik in het begin nauwelijks wedstrijden won, wist ik zeker dat ik ooit toch op een podium zou staan.”

Vanaf dan is fietsen alles wat de klok slaat. Stig past er zelfs zijn hogere studie aan aan. “Ik wou eigenlijk dierenarts worden, maar dat was niet te combineren met een wielercarrière. Dus ging ik voor een opleiding industrieel ingenieur, waar ik mijn diploma heb gehaald. Ook al hoorde ik uit verschillende hoeken dat de combinatie van sport en school mij nooit zou lukken.” Het zal nog vaker terugkeren en het is een rode draad in Stigs leven: de drang om te bewijzen dat wat onmogelijk lijkt, toch mogelijk is.

Elke overwinning vieren

Van zijn sportieve verleden kan Stig zich niks herinneren wanneer hij na zijn ongeval uit coma ontwaakt. “Ik was opnieuw kind, hé. Mijn herinneringen waren weg, ik kon niet meer stappen, kon nauwelijks praten... Ik moest volledig herbeginnen.” Op het moment dat Stig opnieuw wat mobieler wordt en zichzelf kan googelen, beseft hij welke carrière nooit meer voor hem weggelegd zal zijn. “Toen heb ik diep gezeten”, zegt hij. “Dokters hadden me na mijn val drie uur gereanimeerd. Als je weet dat een ‘normale’ reanimatie maximum een half uur duurt, weet je ook dat ik eigenlijk dood was. Na mijn coma durfde ik wel eens te denken dat de dokters die reanimatie beter hadden gelaten voor wat ze was. Maar eigenlijk is die gedachte niet lang blijven hangen: ik ben snel opnieuw vooruit beginnen kijken”

Overall zoekt Stig naar kleine en grote dingen die hem kunnen motiveren om opnieuw te leren stappen en praten. “Na dat dieptepunt voelde ik me herrezen – dat mag je zelfs letterlijk nemen. Toen ik aan mijn bed gekluisterd was in het revalidatiecentrum en alleen maar naar buiten kon kijken, kon ik genieten van de verandering van de seizoenen. Nu zie ik hoe jammer het zou zijn mocht ik dat niet meer kunnen meemaken. Het leven is zó mooi. De eerste keer dat ik zelfstandig mijn tanden kon poetsen, mijn eerste 10.000 stappen, opnieuw alleen wonen: daar ben ik trots op. Het lijken maar kleine dingen, maar elke mijlpaal heb ik gevierd en zag ik als een teken dat ik ook mijn volgende doel zou halen.”

Als hij het even niet meer zag zitten, kon Stig altijd op zijn toenmalige vriendin en zijn ouders terugvallen. “Met hen heb ik uren gepraat over hoe ik me voelde en wat mijn doelen waren. Omgekeerd hebben mijn ouders nooit doekjes gewonden om hoe ik ervoor stond. Ze gaven me prikkels toen ik in coma lag, motiveerden me bij mijn eerste stappen... Zonder hen had ik er vandaag niet gestaan - letterlijk en figuurlijk.” (...)

Altijd doorgaan, maar ook af en toe stilstaan

Als er iets is wat Stigs ongeval hem geleerd heeft, is het dat stilstaan af en toe mag. “In het verleden moest het altijd vooruitgaan, maar nu neem ik regelmatig de tijd om terug te kijken op de weg die ik heb afgelegd. Het verleden zie ik als een leerschool: het heeft geen zin om nostalgisch terug te kijken op wat 'fout' is gelopen. Liever kijk ik naar wat ik in de toekomst anders kan aanpakken. In mijn geval doet terugkijken me beseffen van waar ik kom. 'Zeg nooit nooit' is mijn motto, en daar leef ik naar. Net zoals ik volgens velen nooit een goede wielrenner zou

worden, geloofden dokters niet dat ik opnieuw zou kunnen stappen. Ik bewees hen graag het tegendeel. En toen ik kon stappen, wou ik natuurlijk ook opnieuw kunnen fietsen. Die eerste keer op de fiets was een van de hoogtepunten van mijn revalidatie en heeft me een enorme boost gegeven ” (...). Ondertussen heb ik ook een nieuwe vriendin. Geen betere motivator dan de liefde, (*lacht*) Het leven is mooi. Ik ben zeker dat de toekomst dat ook zal zijn.”

4 Suggesties voor een bezinnend gebedsmoment

Eventueel CD DDW4 meebrengen om te beluisteren of Stef Bos' versie beluisteren op Youtube.

4.1 Z.J. 433 Geest van hierboven

Terug te vinden op de cd Door de Wereld gaat een Lied nr. 4, 14. Een youtube uitvoering op https://www.youtube.com/watch?v=IIO11BTvIpk&feature=emb_logo

*Je kan in plaats daarvan ook de **prachtige alternatieve** versie van dit lied door **Stef Bos** beluisteren op <https://www.youtube.com/watch?v=LFc24RGgX24> .*

*De tekst ervan is heel goed verstaanbaar. Je vindt die ook op **bijlage 3** bij deze maand.*

4.2 Uit de Inaugurale Rede voor het presidentschap van de Republiek Zuid Afrika, 1994, van Nelson Mandela, nadat hij 18 jaar gevangenis doorbracht op het Robbeneiland

Onze grootste angst is niet dat we onvolmaakt zijn.
Onze grootste angst is dat we mateloos krachtig zijn.
Het is ons licht, niet onze schaduw, die ons het meest beangstigt.

We vragen onszelf, wie ben ik om briljant te zijn, prachtig, talentvol, fantastisch?
Maar wie ben jij om dat niet te zijn? Je bent een kind van God.
Je onbelangrijk voordoen bewijst de wereld geen dienst.
Er is niets verlichts aan je klein te maken
opdat andere mensen zich bij jou niet onzeker zullen voelen.
We zijn allemaal bedoeld om te stralen als kinderen.
We zijn geboren om de glorie van God die in ons is, te openbaren.
Die is niet alleen maar in sommigen van ons, die is in iedereen.
En als wij ons licht laten stralen,
geven we onbewust andere mensen toestemming hetzelfde te doen.
Als wij van onze eigen angst bevrijd zijn,
bevrijdt onze aanwezigheid vanzelf anderen.

4.3 Tekst van de apostel Paulus, vrij naar 1Kor 12-13

Zusters en broeders,
we zijn allemaal verschillend, maar hierin zijn we gelijk:
iedereen heeft zijn eigen talenten,
de ene is misschien wat slimmer en sterker dan de andere.
Maar daar gaat het niet om!

Waar gaat het dan wel om? Luister.
Al kan ik het nog zo goed zeggen,
als ik de liefde niet heb, dan stelt dat niets voor.
Al weet ik nog zoveel en al heb ik het volmaakte geloof,
als ik de liefde niet heb, ben ik niets.
Al deel ik heel mijn bezit uit en offer ik mij helemaal op,
als ik de liefde niet heb, betekent dat niets.
De liefde zal nooit vergaan.
Alles zal vergaan, maar de liefde niet.
Hoe alles in elkaar zit: dat is een mysterie.
Wat is de zin van het leven? Wat is de zin van mijn leven? Ik weet het niet.
Ik hoop en durf geloven dat ik het ooit zal weten en begrijpen. Ooit.
Maar nu moet ik het doen met de grote drie:
geloof, hoop en liefde.
En hiervan is de liefde de grootste.

4.4 Afsluitende bezinningstekst van Ambrosius van Milaan

Wij hebben alles in Christus

Als u brandt van koorts,
Hij is de bron die verfrist;

Als u gebukt gaat onder uw fouten,
Hij is bevrijding;

Als u nood hebt aan hulp,
Hij is uw kracht;

Als u angst hebt voor de dood,
hij is het leven;

Als u verlangt naar de hemel
Hij is de weg;

Als u vlucht voor de duisternis
Hij is het licht;

Als u honger hebt,
Hij is het voedsel.

(Ambrosius, bisschop van Milaan, geboren in Trier 339)

Aan- en opmerkingen aan guido.debonnet@skynet.be